

Twänne aldeles nya

Kjärelef

W i s o r,

Den Första:

En wisa wil jag sjunga, 2c. 4

Sjunges som: En wisa wil jag sjunga om Tal
i Skriften fins, 2c.

Den Andra:

Jag må mig wist sjelfwer
olyckelig skatta, 2c.

Sjunges som: En Herdag i högden 2c.

En wisa wil jag sjunga, För hända hon blir
lång, när hjertat är betungat, blir det en
Swane, Sång; Mitt mål wil bli förtagit, när
som jag sjunga wil, ack låge jag i grafwen,
och wor ej mera ill.

2. Ty jag som alla andra en mafa tänkte
få, Som uti sorg och wända, mitt nöje wara
må, Men jag ej lärt at känna, at qwinners
list är stor, som jag sen har fått spörja, länge
mer än någon tror.

3 En Flicka som war stiver båd deilig och
glad, Hon had ock wackra kläder, Och stod sig
ganska bra, Hon föll uti mitt sinne, Jag önska
henne så, Det war mitt största nöje, Hwar
gång jag henne såg.

4. Jag gick och specullera, och tänkte där uppå,
Om jag dock skulle döra, en gång til henne gå,
mitt hjerta war intagit, af hjertlig kärlek så, Jag
wille waga lifwet, Om jag kunde henne få.

5. Allt om en afon stunde, sen hon har gått til
ro, jag högelig åstunda och sattade i min tro,
jag må ej bli förgåten, om jag til henne går, Jag
war då ganska trågen, och dörren knacka på.

6. Jag sade låra syster war god och släpp
mig in, Jag sann hon sådant lystet, och behagade
hennes sin, Ty dörren hon snart öppna,
straxt fråga hwad jag wil, hwad gör du så
sent ute, hwad faller dig i sin.

7. Jag

7. Jag sade yttermera, får jag nu stiga in,
Så wil jag låta weta, hwad faller i mitt in,
mer wil jag ej begära, om jag dig kunde få,
men jag blir nog beswara om du mig wil försmå.

8. Du lir ei hafwa allwar det håller jag mig
wid, ehware min lycka hwälsmer, Kan jag i
saga dig, Du kan gå hit nån afon så skal du
weta si, hwad svar jag dig wil gifwa, sen jag
fått tänkt derpå.

9. Hon kyss mig och flappa, och tryckte til
sin barm, hon mig då ej förakta, Jag sot på hennens
arm, sin trohet hon mig gifwer at säkert lita
på, och at jag din nu blifwer, jag aldrig ryggas må.

10. Jag yrkade på gästbud, hon swarade mig
så: För dig är intet brottom, Du geit wäl pass
sa på, det är ingen tid förliden; Ty är wäl tid
nog än, Du får wäl förbida tiden, om du skal
bli min wän.

11. Et år eller tu derefter, så kom en annan
man, Et hundra daler bättre, Hon honom katta
kan, då blef jag straxt förgåten, hon wille mig ei
se, hwart wil jag taga wägen det gorde mig
stort we.

12. Det war i dagar många, för än hon
ficka bud, hon bad mig til sig komma, men
ack den store Gud, mit hjerta satt i flamma,
en liten tröst mänd så, jag töfwade ej länge,
jag mänd til henne gå.

13. Det torde wäl nån god tanka, hos dig
än finnas qwar, efter du mig bud stifta, alt
med din egen far; Du har mot mig gjort
illa,

illa, om du beswiker mig, hwad full bli för en
willa, om sådant hände dig.

14. War icke så bedröfwad, det intet galit
är, Jag wille dig dock pröfwa, om du mig
trogen är, hwad skal jag med en sådan, som
har et krockot ben, jag wil ej honom äga, han
wer' mig för gemen.

15. Å er en tid derefter, en friare då kom,
hon war honom tillgifwen, Och gjorde mig stor
harm, fast hon wäl hundra gånger, både kyst
och klappat mig, och hafwit uppå armen uti
sängen hos sig.

16. Se'n wil hon sig ursägta, jag dig ej swi-
ka må, fast än han mände säga, at han kunde
mig så, det wore för mig föga, om han än
wil ha mig, han har ej mer än et öga, långt
håldre tar jag dig.

17. Men sist til slut ty wärre, så kom en an-
nan karl, han skulle beta herre, ja äfwen föra
far, hon blef dock stor til finnes, öfwer en så-
dan man, hennes trohet snart förswinner, hon
wille het Madam.

18. Mit hjerta hårdt mänd klappa, uti min
matta kropp, och lifwet wil försmägta, och al-
deles höra opp, min tårar rinna strida, jag ei
mer nöje sann, Du låg bredwid min sida, men
hastelig förswann.

19. Om dock dit falska hjerta en gång skulle
dricka opp, de många heta tårar, du präst ut
min kropp, då lär du wist besinna at du så li-
stelig, mot mig hafwer gjordt illa, som så har
swikit mig.

20. Fem

20. Fem är äro förkurna, som jag til dig har
gått, och sorge mätten fulla, som jag at dig
har sätt, Men lofwad ware Herran, som mig
bewarat wät, at jag mig ej förderfwat, både
til kropp och själ.

21. Eder gode flickor alle, som än ogifta gå,
eder mände jag tiltala, om ni wil det förstå,
at GUD som alt ting skapat, både qwinna och
man, han hafwer dem ock parat, med sin all-
wisa hand.

22. Eder gode Ungerwänner, som följer flick-
or i säng, som sött och lustigen tala, och wi-
ser sig wara wän, så kan deras smek och kyskar
bedraga så många män, de äro ej alle så kyska,
ty Dettlas systrar lefwer än.

Den Andra:

Jag må mig wist sielswer olyckelig skatta,
Som mig hafwer urwaladt en sådan til wän;
Ty måste jag gråta när andra får skratta, Men
hoppas at HERRen skal hjälpa mig än, Man ser
nu för sann, hur saken går fram, nu får jag
först söra, men sedan en an.

2. Den sorgen han går nu så hårdt utaf hjer-
tat, Jag har hwarken dag eller natt någon ro,
För kärlek jag lider stor ångest och smärta, Der
kan jag ej säga ej heller nån tro, Jag hoppas
nu just, fast det skal se lyst, at finna en flicka
med glädje och lust.

3. Jag

3. Jag hoppas på HErran som alla kan hjälpa, Han hör min bön i behagelig tid, När som mina övänner mig vilja hjälpa, Så finner jag HErrans närvaro blid; Ty Han är så god, uptruffar mit mod, Att ärligen älska den mig emotlod.

4. Mång slingande pilar i bröstet jag känner, Min anslan den öfver hvar endaste dag, En brinnande kärlek mit hjerta så bränner, Jag finner nu snart någon röjsammer dag, Men jag vil ändå, förnjder gå, så länge som lifwet i mig wara må.

5. Min Gud jag dig beder, om det är din vilja, at jag och den flickan en gång skal bli et, men om det så är wi skal blifwa åtskilda, så låt det ej ske igenom något ledt, til henne har jag gått, både hwil och trött, min tankar wet HErran som alt har förstått.

6. Gud styr mit begär och mit sinne til det bästa, och icke til något som onyttigt är, Men at jag nu mina tankar kan fästa, wid den som är ärlig och håller mig fäst, men jag är bäst nögd, om hon wore dödd, Som jag hafwer älskat, det wore min frögd.

7. Jag fågnar mig wid at jag ej är otrogen, fast jag så swära föraktader är, så kan jag ändå aldrig bli redebogen Att hålla någon annan i werlden så fäst Som jag håller dig, fast du föraktar mig, så wil jag dig älska så hjertinnerlig.

8. Nu kan du wäl tycka at jag är för ringa, at du kan wäl så någon högre person, Fast jag ej har pens

pengar och älsker som kringar, så wil jag med äran, ty äran, består, när rikedom förgår, så är jag beständig uti min ungdoms war.

9. Nu har wäl mitt hjerta en tid haft god lisa, men åter bedröfwat å nys igen, så nödgas jag at fullkrifwa min wisa och sticka den til min utwalda sje wän, fast tickten är flen och ganska gemen, så är dock min kärlek fullkomlig och ren.

10. Jag skal mig alltid låta ätnöja, med hwad som är Guds wilja och behag, Jag wil ännu något litet fördröja förr än jag ger mig med flisor i lag, wi böre ändå, fundera uppå, alt huru det uti war framtid kan gå.

11. Men fåra besinna, besinna med alskar, hur jag dig har älskat af hjerta och själ, men tänk och besinna huru många slarkar, som nu brukar fria och ej menar wäl, upriktig jag är och håller dig fäst, fast du gör mit hjerta stor ångest och besvär.

12. Nu kan jag wäl se, at jag hafwer gjort illa, om jag denna flickan aldrig kan få, när som jag ser at hon är så förnillad och jag fäster swårliga tår uppå tår; men hwarföre skall jag, så förja natt och dag för den som ej har til mig riktigt behag.

13. Jag ger mig tillfreds och låter dig fara, wil du ej wara fulltrogen som jag, du har rest bort, men flera fins qwara, i bland dem tår den finnas som mig och wil ha, men jag är helt nögd, om du wore bögd, som jag hafwer älskat, Det wore min frögd.

14. Det

14. Det war just i höstas den sista Söndagen;
vi löste hwarannan vår kärlek och tro, då trodde
jag intet jag skulle bli bedragen, jag fick i mitt hjer-
ta stor glädje och ro, Nu får jag ändå, mig min-
na uppå, hur orrogen sista jag litat uppå.

15. Med skrymtan och falskhet, har hon mig
bedragit, Kull jag det beskriswa blef wisan för sul,
då jag war til henne förut några dagar bad hon
at jag skulle igenkomma til Jul, dit reste och
jag, om Jul annan dag och blef wäl emottagen
uti godt lag.

16. Men hur det då hände jag aldrig förglöm-
mer, om jag skulle lefwa i årenamång, fast jag
ingen hwarcken straffar eller dömmar, så kom der
en Soldat så sager och låna, Ja Erången
hette han, och hade ingen skam, han tog bort den
stickan, som sofwit i min famn.

17. Jag kunde wäl skrifwa werserna flera,
men jag skal låt hållas til en annan gång, till
des jag får weta huru det påfettar med Jan
Ears Märta och Soldaten Erång, jag säger til
slut, den wet intet hut, Som låckar bort
den, som förlofwad är förut.